

Naturalment...

En Xitón, el dia abans de casar-se encara era solter: aixó no te gaire de particular per que la majoria dels que es casen ho son. Va casar-se amb la pubilla de Can Quim de Vilapelada, rica masia empordanesa. En Xitón no hi veia de cap ull; ell que tota la vida havia sigut un «pelat», de cop i volta, sols amb el treball de dir «Sí, pare» es veia anar a d'una quantiosa fortuna i col·locat pel brill de l'or i arrossegat per la música harmònica dels diners que anava a pescar, i o es dona compte que casant-se amb aquella noia, quedava en mans de la sogra més dolenta que hi ha sota la capa del cel.

Peró... l'eudemà mateix del casament, ja s'en penedia; ell i la seva sogra no lligaven mai, sempre discutien; de bona gana huria agafat els diners i la dona i huria anat a viure a la Xina; però aixó era més aviat dit que fet, puix per més desgracia, havia arreplegat una dona que per res del món huria deixat a la seva mare.

—Peró, que no ho veus —li deia sovint en Xitón— que a les mars de la teva mare sòc un màrtir? Enviem-la d'una puntada de peu a l'América del Sur i nosaltres viurem felços.

—Xitón, no parlis així. Si una dona bona com la mare no se'n trobaria enlloc. El que passa és que tu tens un tarannà i ella un altre. Quan us coneixreu el genit, no ho dubtis, a casa tot serà pau.

—Peró no siguis estranya. No et fa llàstima? No t'enterneix veure al teu marit amb la cara plena d'esgarrapades i que sovint hagi de comprar plats nous perquè la sogra els hi trenca pel cap?

—Prou, Xitón, quan no t'agradi agala els trastes i tene la porta oberta. En Xitón davant d'aquestes raons, sofria i callava.

Un dia tingueren una baralla colosal amb la sogra. El pobre Xitón li havia respes-tejat i cap de poc tots els plats, soperes, olles i demás estres culinàris que hi havia a la casa, havien anat a rebotre sobre son cap. Aquell dia quedà desgraciat per tota la vida: la cara plena d'esgarrapades i el cap amb mes esquerdes i blaus que una casa quan hi ha passat un terratrèmol, tot el seu cos quedà tan masegat, que a cada pas que donava un jail esgarritos sortia de la seva boca.

Alguns dies més tard, quan ja anava per bé, vaig trobar-lo passejant-se del braç de sa muller i amb el cap tot embenat. Disimulant, vaig preguntar-li amb sornaguera:

-- I dones, Xitón, que t'has fet mal?

La seva dona l'excusà: — Ca, no, va ésser aquest dia que vàrem anar a la vinya i el pobret volia abastar figues més enllà de les blanques i va caure daltabaix.

Celesti MONTSENY

ANUNCIEU A La Riera